

Lerma, Mùgica i Asunción en una visita a la presó de Picassent. Lerma ha pressionat per col·locar ministres valencians.

El poder del sud

El nomenament d'Antoni Asunción eleva a quatre el nombre de ministres valencians. Vicent Partal analitza el perquè d'aquesta situació fins ara insòlita.

La marxa de Corcuera ha portat al Govern estatal Antoni Asunción com a ministre de l'Interior. I amb la seua arribada, ja són quatre els ministres valencians instal·lats a La Moncloa: Pere Solbes, Carme Alborch, Vicent Albero i Antoni Asunción. Aquesta profusió de ministres valencians no ha passat desapercebuda pràcticament a ningú. Sembla que per Madrid ja hi ha qui parla de la "màfia valenciana" —als ministres caldria afegir Jordi Garcia Candau, director de RTVE, i alguns altres—. Però val a dir que aquesta profusió no té res d'estrany i que, si de cas, l'única situació estranya era el que passava abans: que no n'hi havia cap.

El PSOE fa onze anys que és al poder i, malgrat que el País Valencià és un dels llocs on trau més vots, mai no hi havia hagut un ministre valencià. Ni un de sol fins aquest Govern. Era raonable això? Hi havia, i encara n'hi ha més, candidats suficientment preparats (Ciscar, per exemple). Però tots eren a punt de morir engolits per la paüra de Joan Lerma a la possibilitat que algú destaque més que

ell i, a la vegada, pel tarannà dòcil del president socialista de la Generalitat. Massa dòcil. El que mane Madrid i avant.

Què ha canviat ara? Dues coses. Primer, que Lerma veu que pel camí que porta no guanyarà mai més una elecció. Així que ha començat a pressionar. Ell ha estat un dels qui més ha insistit perquè Pujol i González pacten. I l'argument és clar: l'economia del País Valencià i la del Principat és la mateixa. I és el que no entén González. Però sí Pujol. Fruit d'aquest plantejament ha aparegut un ministre d'Economia acceptat per CiU: Solbes.

La segona cosa que ha passat és que el PSOE ja no està segur d'arrambar electoralment i ha de reforçar els puntals. València, un d'ells. Com? Nomenant ministres, adjudicant seus europees, com faça falta... I amb tanta pressió, el tap Lerma ha acabat saltant. I González ha anat triant gent preparada: Albero, Alborch, Asunción. Valencians il·lustrats que saben quin país trepitgen i què cal fer-ne. Nacionalistes, com a mínim Al-

bero i Asunción, que no tenen més remei que ser del PSOE.

Al País Valencià conviuen les dues cultures del PSOE. Hi ha la branca PSC, per entendre'ns, i la branca *peonada*, per entendre'ns també. Hi ha aquells que veuen en el socialisme una proposta europeista, ideològicament raonable, de modernització i cultura. I hi ha els que veuen el PSOE com un instrument de govern, desideologitzat, on tot s'hi val i qualsevol mètode és bo per mantenir-se en el poder. Lerma té tirada a aquest sector. Albero, Asunción i Alborch són del primer.

I això porta a una constatació que no vull deixar de fer. Sempre diuen, especialment al Principat, que el nacionalisme valencià és un fracàs. Perquè no hi ha organitzacions nacionalistes potents. Però aquí els tenim, asseguts en la cúpula de l'estat. Albero podria ser un magnífic conseller de Pujol. Asunción estaria en les primeres files de qualsevol debat important del PSC. Si no hi són és perquè ni CiU ni el PSC han volgut baixar a València.

Vicent Partal